

Az igazság napja

Éjjel minden mozdulatnál felébredtem, hogy nehogy Daniel fájós lábának még több gondot okozzak! Ő meg békésen aludt hanyatt fekve, a bal lábát oldalra kinyújtva.

Irgyeltem érte! Én annyit mozgok, mint egy sajtukac, ezért is nem szeretek együtt aludni senkivel!

Tényleg, egyetlen subommal sem aludtam még együtt, de Biankával is talán egyszer vagy kétszer!

Reggel hatkor kisurrantam az ágyból úszni egyet, de csak addig higgadtam le, amíg nyomtam a hosszokat. Mire beértem a szobába, már megint állt a farkam.

Azért ez jelent valamit!

Azon kívül is, hogy egészséges férfiember vagyok!

Végre Daniel is mocoogni kezdett! Úgy, ahogy voltam, vizesen, mellé feküdtem és megcsókoltam.

– Jó reggelt, álomszuszék!

– Hé, nélkülem zuhanyoztál? – nézett rám döbbenten.

– Nem, csak úsztam egyet! Hatkor még nem akartam rád mászni!

– Rendes vagy, hogy megvártad a ... hány órát?

– Már elmúlt hét! De a reggeli merevedésem még nem múlt el! Azt neked tartogattam! – húztam a kezét a farkamra.

– És az enyémmel mi lesz? – nyalta meg a szája szélét és azonnal visszatapadtam az ajkaira.

– Azt is megoldjuk – dűnnyögtem, és miközben az egyik kezem alá csúsztattam, a másikkal már meg is ragadtam a péniszét!

– Még jó, hogy edzett a csuklóm, mert régen kézimunkáztam ennyit! – dűnnyögtem, de gyorsan meg is szívtam a huncut nyelvét, ami szórakozott velem, és ki-bejárt a számban.

– A táncosoknak a lábuk edzettebb, de azzal most nem sokra megyek – sóhajtozott nagyokat, és igyekezett még egy kicsit visszatartani magát.

– Ezt a pár hetet már kibírjuk! – lihegtem a nyakába, mert igen közel jártam én is, hogy végre elélvezzek.

– Pár nap, Sebastian – rándult össze Daniel, és élvezett a kezemre meg a hasára, velem együtt.

– Mi a pár nap? – kérdeztem vissza, amikor már kaptam levegőt.

– Pár napot kell kibírni! Lehet, hogy táncolni még nem tudok, de már nem kell feküdnöm! És a medencében kifejezetten erősítő hatású lehet egy kis gyógytorna! – vigyorgott rám.

Épp csak lezuhanyoztunk, amikor hívott Molly a klinikáról, hogy megérkezett a futár a borítékkal.

Betették az igazgató páncélszekrényébe, amíg odaérünk. Telefonáltam Biankának, hogy legyen kész egy félóra múlva, aztán Gaspar-nek, hogy ott találkozunk.

Anyucit is felhívtam, csak azért, hogy tudja, mikor megyünk, és megígértem, hogy ahogy meg van az eredmény, azonnal telefonálok neki.

Gyorsan benyomtuk egy kis maradék húst kenyérel, hogy ne korogjon a belünk, aztán Daniel lábára ment a következő adag zöldborsó, kettőt meg betettem egy kis italhűtőbe.

Pont belefért. Remélem, ez kitart délelőtt.

Mivel a Chiron-ba nem fértünk volna el hárman, a Corollával mentünk a klinikára. A hátsó ülésre ült Daniel, a kinyújtott lábával, mellém meg Bianka, aki valamiért nagyon önelégültnek látszott.

Igen, önelégültnek. Éreztem a zsigereimben, hogy lesz itt még meglepetés, és nem biztos, hogy annak fogok örülni. Bizsergett a tarkóm, ami csak akkor szokott, amikor valami nem várt szar zúdul rám hamarosan!

Gaspar már Mollynak udvarolt a recepción, amikor megérkeztünk. Mire Danielnek kerítették egy kényelmes tolokocsit, hogy a lába vízszintesen lehessen, befutott Jeff doki is.

Bementünk a földszinti tárgyalóba. Egy biztonsági őr hozta be a borítékot.

Gaspar egy ügyes kis szerkezetre tette a telefonját, majd elindította rajta a videofelvételt.

– Szeretném rögzíteni a teljes procedúrát, hogy utólag senki ne vádolhasson senkit visszaéléssel. Van ellene kifogásod, Bianka?

– Nem, Gaspar, nincs kifogásom! – válaszolta elég flegmán, amire még Jeff is felkapta a fejét.

Természetesen se nekem, sem a tanúként jelen lévő Jeffnek és Danielnek nem volt ellene kifogása.

Gaspar bontotta fel a borítékot, majd megtudtam, hogy enyém a gyerek.

Mosolyra húzódott a szám, ám ekkor az édes kis Bianka rám zúdította a szarcunamit.

– Akkor most én jövök! Nem megyek hozzád feleségül! A gyereket megtartom magamnak! Mivel a tiéd, igényt tartok a gyerektartásra, és mivel terhesen nem tudok dolgozni, igényt tartok a nőtartásra is, addig, amíg a gyerekkel otthon leszek! Természetesen a törvény adta láthatási jogoddal bármikor élhetsz, Sebi!

Rögtön beugrott a pszichológus az agyamba, és még valami, meg még valami extrém.

Azt is láttam, hogy a felvétel még megy, ezért provokálni kezdtem Biankát.

– Az én ajánlatom meg az, Bianka, hogy ehhez fel kell bontanod a jegyességünket és az érvényes házassági szerződésünket! Ami alapján, az utolsó előtti paragrafus szerint, ha te bontod azt fel, azzal elveszíted a jogodat, hogy később bármit kérhess, bármilyen jogcímen tőlem! Ehhez mit szólsz?

– Azt, hogy egy szemét állat vagy! Hagynád a gyereked szegénységben felnőni, amikor annyi pénzed van, hogy már a számát sem tudod? – üvöltötte magából kikelve.

– Nem, Bianka, a gyereket el fogom tőled perelni! Pont azért, mert neked az adósságaidon kívül nincs semmi!

Mégis, hogy akarod felnevelni? – kérdeztem teljesen nyugodtan, amitől ő csak még idegesebb lett.

– Azt csak bízd rám! Biztos, hogy jobb kezekben lesz, mint nálad!

– Nocsak, nocsak! Csak nem a pszichológus barát-nődre célsz?

Láttam, hogy egy pillanatra elsápadt, de aztán átment támadásba. Pontosan ezt akartam elérni! Ilyenkor nem tudja magát kontrollálni.

– Vedd tudomásul, hogy ők majd támogatnak engem meg a gyerekeimet! Nekik úgyszincs sajátjuk! Mindenünk meglesz, és soha nem fogod tudni elvenni tőlem a gyerekeimet! – üvöltötte magából kikelve.

– Ha jól értem, akkor én csak a spermadonor voltam hozzá? Azért beszélsz a TE gyerekekről és a miénkről?

– Miért, mit gondoltál? Túl sokat gondolsz magadról, Sebi! – vágta hozzám önelégült mosollyal.

– Szóval ezért hazudtad azt, hogy injekcióval védekezel? Talán még hamis orvosi igazolást is hoztál róla? Meg van ám a telefonomban a fotó, kislány!

– Leszarom! Igen, csak a spermád kellett, és meg is kaptam! Ahogy a pénzeket is lenyúltam tőled! Nem vagy te olyan okos, mint azt képzeled! Azt hitted rólam, hogy csak egy buta tyúk vagyok, mi? De a végén te fogsz kúszni-mászni a lábam előtt! Mert ebben az államban elfogadják az egyneműek közti házasságot! És a gyerek boldog családban fog felnőni, de nélküled!

– Ezzel két gond van, Bianka! Az egyik, hogy Nadira Nadjuri férjnél van! A bigámiát még itt is bünteti a törvény! A másik, hogy egy órán belül a kezedben lesz a rendőrségi feljelentés okirat-hamisítás miatt, aztán a színházban tettestársként elkövetett adócsalás és zsarolás miatt, valamint amit még Gaspar összeszed addig, amíg beér az őrre! Azonkívül pert indítunk az indiai barátnőd és a férje ellen is! Amilyen visszafogott életet élnek, biztos vagyok benne, hogy nagyon fognak örülni, amikor veled együtt ott lesz a nevük az ország összes újságjának a címlapján! Van még mondanivalód, kis menyasszonyom? – néztem rá igen elégedetten, mert tökéletesen láttam a két vörösén izzó foltot a halántékán, ami akkor jött elő, amikor rajtakapták valamin.

– Hajlandó vagyok kompromisszumokra! Láthatod a gyereket, gondoskodhatsz is róla, de Nadirát elfelejted!

– Meg egy nagy frászt! Ezek szerint ők a felbújtók, az értelmi szerzők? Végül is érthető, hiszen a férj gyerekorvos, biztosan szereti az édes kisbabákat! Nekik meg nem jön össze! Majd a börtönben elgondolkoznak róla, hogy ez-e a legmegfelelőbb módszer arra, hogy gyerekekhez jussanak! Egyébként valószínűleg te is odakerülsz!

– Már miért kerülnék oda? Teherbe esni nem bűn!

– Az nem, feltéve, ha nem előzte meg egy hamisított orvosi igazolás! Aztán meg ne feledkezzünk meg a színházról sem, ahol még mindig tartoztok nekem a garantált megtérülésből hiányzó pénz megfizetésével! És azon a szerződésen rajta van a te neved is! Mert azt akkor is ki kell fizetni a színháznak, ha egy kibaszott jegyet sem

ad el! És most dönts el, felbontod az eljegyzést és a szerződésünket, vagy sem!?

– Szükségem van gondolkozási időre! Kell két nap!

– Nagyvonalú leszek veled! Hétfőn, Gaspar ügyvédi irodájában találkozunk, tizenegy órakor! És most megvárod szépen, amíg az ügyvéd úr mindezt átteszi írott formába, te meg aláírod! Bocsánat, de ki kell mennem a WC-re, egy perc, és itt vagyok!

Időhúzás

Ahogy bezártam magam után a tárgyaló ajtaját, máris hívtam aput, és elhadartam a lényegét, hogy mi történt, és mit szeretnék.

Lesz itt még sírás-rívás, szerintem egy órán belül, meg sem kell várni a hétfőt!

Mire visszaértem, Molly már hozta kinyomtatva, öt példányban mindazt, amit a telefon felvett és rögzített.

Én komótosan nekiláttam elolvasni mindent, húztam egy kicsit az időt! Jeff és Daniel, bár nem értették, de szintén így tettek.

Bianka kénytelen volt megvárni, amíg mindannyian, minden oldalt végig olvastunk. Ezután került mindenki elé egy példány, Gaspar pedig felolvasta újra az egészet, hogy azt is igazoljuk az aláírásunkkal, hogy minden példányon ugyanaz a szöveg van.

Na most, mielőtt azt hinné valaki, hogy hülye az ügyvédem, ki kell, hogy mentsem! Már akkor tudta, amikor elhangzott Nadira neve, hogy itt valami egyéb huncutság is van!

Amikor kimentem a WC-re, az volt a jel, hogy húzni kell az időt. Ezért kérte öt példányban a jegyzőkönyvet, mert ez azzal is együtt jár, hogy mind az öt példányt hitelesíteni kell, annak pedig még mindig csak egyetlen módja van, az összeolvasás.

Szépen el is ment egy óra ezzel a játékkal.

Épp csak aláírtuk mindannyian mindenhol, amikor Bianka már kapta is elő a „második” telefonját, és rohant ki a tárgyalóból, meg sem várt.

Taxit hívott, azt még hallottam.

Nem nagyon érdekelt, kit hív vagy mit suttog, mert úgymint tudni fogok mindent. Search napok óta rajta volt Biankának mind a két telóján, sőt, az otthoni, vonalason is. Onnan minden hangfájlt lementett. Ez ugyan nem lesz jó bizonyítéknak, de pont elég információt fog szolgáltatni nekünk.

Apu kollégái meg már biztos, hogy kiértek az indiai házaspár házához, ahol a rendelők is működtek. Gaspar még akkor elküldte apunak is a hangfájlt, amikor elküldte Mollynak nyomtatásra.

Na, ezért jó, ha az embernek megbízható, régi haverjai vannak, akik maguktól is tudják, mit kell tenni!

Jeff éppen bemutatta a házastársát, Paul dokit Danielnek, mielőtt ők ketten elrohantak az oviba a lányokért, mert péntekenként csak ebédig voltak ott. Aztán együtt mennek ilyenkor bevásárolni, amíg még nincs tömeg, majd négyre meg a bölcsibe a fiúkért.

Irigy voltam rájuk!

Daniel arcán is láttam átsuhanni valamit! Talán szomorúságot?

Megköszöntem Mollynak a segítséget. Mire kinyomtatta az öt példányt, ő már jobban tudta, mi történt fent, mint én.

Meg is jegyezte, hogy Bianka még mindig nem lett okosabb, mint volt, de azért arra is kíváncsi, hogy mi a szerepe ennek az indiai házaspárnak ebben a sztoriban!

Biztos voltam benne, hogy még aznap kiderül!

Danielt beraktam a kocsiba, a klinika tolószékét visszavittem a recepcióra, és épp csak kifordultam a parkolóból, amikor apu hívott.

– Ha Daniel még bírja, gyertek be a rendőrségre!

Ő csak bólintott, hogy mehetünk.

Friss zöldborsó csomag hűsítette a térdét, igaz, már a harmadik, de olyan sokáig biztos, hogy nem maradunk, amíg ez is kiolvad!

Az indiai házaspárt szétválasztották, külön-külön hallgatták ki őket. Amit összeraktunk, az a következő volt.

Nadira és a férje tulajdonképpen testvérek.

Tényleg el kellett menekülniük Indiából, azon egyszerű oknál fogva, hogy mind a ketten a saját nemükhöz vonzódnak.

Itt egy halott indiai férj és feleség papírjaival regisztráltatták magukat, Rajas barátjának a segítségével, akivel azóta is boldog, bár titkos párkapcsolatban élnek. Mármint a két pasi.

Nadira a színházban ismerte meg Biankát, aztán gyorsan kialakult köztük a vonzódás. Bianka egyszer elpanaszolta Nadirának, hogy terhes lett, de az apa nem akar a gyerekről gondoskodni. Erről még egy nyilatkozatot is mutatott nekik.

Mivel ők nemigen járnak sehova, sőt, az internetet sem használják, mert még ma is rettegnek attól, hogy rájuk talál a család, így nem tudtak semmit, sem Biankáról, sem a vőlegényéről vagy az eljegyzésről!

Bianka ugyan megpróbálta rávenni Rajast, hogy fektessenek be egy előadásba, de Rajas barátja azt mondta, hogy akkor nem tudnak megmaradni névtelenségben, mert rájuk fog szállni a média. Így megköszönték a lehetőséget, de nem éltek vele.

Viszont kárpoztulásul megígérték Biankának, hogy gondoskodnak róla meg a gyerekéről addig, amíg nem tud visszamenni dolgozni.

A rendőrök ekkor lejátszották a hangfelvétel egy részét. A férfi valószínűleg indiaiul kezdett káromkodni, a nő meg sírva fakadt.

Nadira azonnal nyúlt a telefonjáért, és kihangosítva azt, felhívta Biankát. Kérte, hogy vegye magához azt a nyilatkozatot, amit a gyerek apjától kapott, és jöjjön vele a rendőrségre.

Én közben átadtam az orvosi igazolást a fiúknak, hogy kérjék be az eredetijét a dokitól, már ha ismeri egyáltalán Biankát.

Megint jó volt a megérzésem!

A doki egyetlen éjszakát töltött a kedvesemmel, akit utána soha többet nem látott. A rendelőjében soha nem jelent meg, nem is jelentkezett be. Igen, az orvosi táska vele volt, mert aznap este ő volt az ügyeletes a színházban. Egy régi kollégáját helyettesítette.

Azt ígérte, egy óra múlva tud bejönni az rendőrségre, akkor fejezi be a rendelést, és aláírja a vallomását.

– Mi legyen Teresával meg a színházzal? – kérdezte Gaspar halkán, miközben a bűnrossz rendőrségi kávét kortyoltuk.

– Gondoljuk végig a lehetőségeket! A jegyvásárlásokat elindítottuk, de kellene várni néhány napot, hogy mi történik magán az előadáson! Például a jegyszedő elveszi vagy elkéri a jegyet, mondván, majd ő kidobja a szemetesbe, és akkor azokat szortnózni lehet. Vagy az online vásárlás vajon milyen számlára megy, ha nem számlás? Mi történik a fel nem használt jegyek árával? Ezeknek a lekövetésére, meg hogy bizonyítékunk legyen, legalább egy hét kell! – jártattam az agyam.

– Viszont a végső elszámolással már jókora késésben vannak, azzal meg lehetne őket bolygatni kicsit! Amíg ott elvonjuk a figyelmüket, talán több hibát vétenek a másik oldalon – folytatta Gaspar.

– Bianka most pánikolni fog, főleg, ha Nadira hátat fordít neki, és akkor minden dühét Teresára fogja zúdítani! Márpedig egy ilyen cicaharc a mi malmunkra hajtja a vizet! – vettem át a szót megint én, de közben

észrevettem, hogy Daniel egyre többször nyúl a térdéhez.

– Hoztad a fájdalomcsillapítót? – kérdeztem tőle.

– Otthon maradt! Bocs! – nézett rám szomorúan, úgy-hogy gyorsan megsimogattam az arcát, hogy érezze, nem haragszom rá.

– Sebi, menjetek haza! Jobb, ha nem vagy itt, amikor Bianka kiborul! Én tartom a frontot, és erősítésnek itt vannak a szüleid! Később majd elmondok mindent.

– Igazad van, nélkülem, viszont anyámék előtt, Bianka sem akkora nagylány! Menjünk, Daniel! És Gaspar, indítsd el az eredeti csomagot a színháznak! Felszólítás a huszonnégy órán belüli fizetésre, és a napi büntetőkamat!

– Így lesz! Ez jókora sokk lesz nekik a hétvégére! Sebi, nem félsz, hogy Bianka elvetél?

– Ezzel kapcsolatban csak azt tudom neked mondani, barátom, hogy ha annak a gyereknek meg kell születni, akkor is megszületik, ha rózsaszín hó esik, akkor is! Ha már így besikeredett, addig nem akarom magam semmibe beleélni, amíg ki nem simulnak a dolgok! Még az is lehet, hogy szerencsétlen porontynak a börtönben kell a világra jönni!

Bonyolódik a helyzet

Ahogy kikanyarodtunk a főútra, a visszapillantó tükrökben láttam, hogy egy taxi áll be a rendőrség elé, és Bianka szállt ki belőle.

Meg is szólalt a telefonom azonnal.

- Nincs nálam készpénz, fizesd ki a taxit!
- Neked is szia! Hol vagy? Mert én most kanyarodok be a házam elé, és itt nem áll semmiféle taxi!
- Bassza meg! – de már ki is nyomott.
- Hát, így jártál, kislány! – mondtam ki hangosan, és még Daniel is elmosolyodott.

Otthon rögtön a konyhába mentünk és a kezébe nyomtam egy szendvicset, hogy egye meg, mielőtt odavittem neki a fájdalomcsillapítót.

Két szemet bekapott azonnal.

Kicseréltem a lábán a borsót, majd ölbe kaptam és bevittem az ágyba.

- Próbáld meg aludni egy kicsit, amíg a gyógyszer hat.
- Köszönöm! – suttozta.
- Mit köszönsz? Hogy idehoztalak? Hétfő reggelig, tesszik vagy sem, full extrás kiszolgálást kapsz! Utána újra tárgyaljuk a dolgokat. De most már pihenj, Daniel! Úszom egyet, aztán meg a teraszon leszek, mert még telefonálnom kell néhányat.
- Azt köszönöm, hogy számíthatok rád! Tudod, ez kicsit furcsa nekem, vagy inkább ismeretlen, új érzés! Este,

talán, ha kicsit kevésbé fáj a lábam, elmondok neked néhány dolgot, hogy jobban megérts.

– Rendben, kicsi Daniel! Alig várom! – csókoltam meg a homlokát, ahogy anyu szokta nekem, és még ráhajtottam egy könnyű nyári takarót, hogy meg ne fázzon alvás közben.

Baromi elégedett voltam magammal!

Mire kiléptem a szobából, békésen szuszogott.

A medence mellett meztelenre vetkőztem, és máris róttam a hosszokat. Kifejezetten jót tett, hogy egy rövid időre kikapcsolhattam az agyam!

Hagytam, hogy a nap szárítsa meg a bőrömet, majd behúzódtam a terasz árnyékába telefonálgatni.

Anyuci csak annyit mondott, hogy nagy balhé volt a rendőrségen. De, mielőtt Nadira és Bianka fizikailag is egymásnak eshettek volna, a menyasszonyom kapott egy hívást, és szó nélkül elrohant.

A többit elmesélik holnap.

Természetesen rákérdezett Danielre is, megnyugodott, hogy pihen, sőt, alszik, és elköszöntünk.

Gaspar már régen átküldött mindent, a rendőrségről is, meg a színházi felszólítást is, és írt egy mélt, hogy minden sínen van, a privát kopók továbbra is figyelik Biankát, hogy ne tudjon még több hülyeséget csinálni!

Állítólag a színházban nagy az ordibálás, kihallatszik az utcára, hallgatózni sem kell! A jegyvásárlás is

megindult, ma este már mennek az első delikvensek művelődni.

Search átküldte a hangfájlokat, többségén Bianka szentségelése volt, mert nem tudta elérni az indiai házaspárt, utána meg azért, mert elérte őket, és be kellett mennie a rendőrségre, egy újabb hamis papírral.

Két embertől vártam még telefont. Teresától, hogy alkudozni próbáljon, meg Trevor-tól, hogy mondjon már valamit koreográfus fronton!

Ehelyett Search hívott.

– Új hír, barátom! Szerintem ez bearanyozza a napodat! A színház csak bérlő az épületet, a Marble cég a tulajdonos. Az, aki elkezdte eladni az összes ingatlanját, miután a faszi egyetlen fia meghalt, ő meg ottmaradt egyedül, örökös nélkül – hozott képbe, hogy tudjam, ki-ről van szó.

Hiába, amióta kiszálltam az ingatlanüzletből, ezeket sem tartom számon, pedig nem ártana követnem az eseményeket.

– Na most, a helyzet az, hogy Teresa asszonyosság bejelentette az elővételi jogát, ám eddig még nem fizetett egyetlen centet sem. A színház viszont el van maradva igen sok havi bérleti díjjal. Először csak kevesebbet utaltak, pár száz dolcsival, aztán pár ezerrel, az elmúlt négy hónapban viszont semmit! Tegnap megkapták a harmadik felszólítást, amiben tizenöt napjuk van, hogy

minden adósságukat rendezzenek, utána kilakoltatják őket! A másik hír, hogy egy-két napon belül nem lesz víz a színházban, számlahátralék miatt. Áram még van, mert anélkül ugye, előadás se lenne, akkor meg nincs befektető. A színészek megkapták a teljes fizetésüket majdnem minden hónapban, de a színházi személyzet azt is hiányosan kapja. Sajnos, ez nem egyedi eset, valószínűleg azért nem álltak még fel tömegével. Akik szintén teljes fizetést kapnak, az a két jegyértékesítő, a pénzügyes és a jegyszedők.

– Mi van még? Mert ha jól hallom a hangodon, a nagy durranás csak most jön!

– Jól ismersz, barátom! És ezért a hírért holnap extra adagot kérek mindenből! Megvan a számlaszám, amire azok a pénzek mennek, ahol nem kértek számlát, vagy csak saját névre, tehát szinte száz százalék, hogy sehol nem fog felbukkanni a tétel, mint költség! Offshore cég van mögötte, a színház nevének a rövidítése a cég neve. Ügyes, mi? És barátom, ott csücsül rajta majdnem két-millió dolcsi! De ez csak az első fele a hírnek. Egy icipici vírus gondoskodik arról mostantól, hogy a számla fogadni tud pénzt, az egyenleget is megmutatja, de nem tud róla levenni vagy elutalni egy kibaszott buznyákot sem, senki! – nevetett fel Search. – Na, milyen vagyok, haver?

– Mindig tudtam, hogy te vagy a legjobb! – nevettem én is, mert elképzeltem a csaj arcát, ahogy ráfagy a mosoly! – Ez aztán megbolondítja a szitut! És mi a helyzet Teresa privát számlájával?

– Amire a fizetése megy, az kristálytisza természetesen. Azt gondolom, hogy a nagy pénzeket a másikon tartotta. Azt láttam, hogy onnan két bónuszt is utalt magának a közelmúltban, de csak kisebb összegeket. Gondolom, tesztelte, hogy felfigyel-e valaki rá. Na, szörfölök még kicsit itt-ott, hogy kiérdemeljem holnap az összes falatot, amit Cilike nekem készít!

Új projekt a láthatáron

Ezek után már nem lepődtem meg azon, hogy sem Bianka, sem Teresa nem hívtak fel.

Mivel a kézbesítés megtörtént elektronikusan és fizikailag is bírósági kézbesítő által, nem tudom, mire számítottak, vagy mit terveztek!? Nekem még hatszázezer dolcsival tartoztak, ami azért nem kevés! Ha Teresa meg akarja venni az épületet, akkor végképp nem elég a pénze semmire!

Elküldtem egy üzenetet a messenger csoportunkba, hogy kinek van kedve egy musical- és táncszínház boldog tulajdonosává válni?

Egyetlen kérdés érkezett mindenkitől: MIKOR?

Visszaüzentem, hogy szombaton megbeszéljük.

Ezen felbuzdulva felhívtam a Marble tulajdonosát és jeleztem, hogy szívesen megvásárolnánk az épületet.

Kedélyesen elbeszélgettünk a régi időkről, amikor még én is benne voltam a szakmában. Kiderült, hogy még a színház meg a büfé működési engedélye is az övé, valamint a parkoló mellette, és hozzá tartozik a szomszéd lépcsőház is, amit már lezárt, mert a színészek használták ingyen szállásnak.

Sajnos, rengeteg rendőrségi bejelentés lett belőle, mert piáltak, randalíroztak. A bérlő meg a mai napig nem térítette meg a kárt.

Teresának holnap délután kettőkor jár le az elővételi joga. Ha nem fizeti ki a négymillió dollár előleget, a tízmilliós vételár negyven százalékát, akkor elveszti a jogát, tehát beállhat a sorba, a többi vevő után.

De ha a színház fizetésképtelen, akkor is nagy a gáz, mert már közel félmillióval tartoznak.

Milyen jó, hogy Gaspar-vel annak idején korrekt szerződést kötöttünk mindenkivel, mert a pasi azt mondta, hogy küldjem el a szándéknyilatkozatomat írásban, és amennyiben szombaton kettőkor nincs a számlán a pénz, enyém az épület! Teresával ellentétben rólam ugyanis tudja, hogy meg van rá a keretem, akár a teljes vételárral!

Eszembe se jutott alkudozni az épületre, hiszen a város legdrágább negyedében állt, és tíz éve lett felújítva. Ráadásul a hatalmas parkolót, ami hozzá tartozott, azt napközben a szomszédos irodaházak bérelték a dolgozóiknak. Ha ügyesen forgolódunk, akkor is messze pozitív lesz a számlánk, ha az első időben a színház nem hozza a várt bevételt.

De ezt nem tudtam elképzelni!

Eddig ahány helyen musical ment, az totális kasszasiker volt! Színészekkel, táncosokkal meg tele volt a város, mert három privát színtanoda, és egy színiakadémia ontotta magából őket.

Ennek talán Daniel sem tud ellenállni!

Tíz perc múlva Gaspar meg is küldte a szándéknyilatkozatot hivatalosan, mind a kettőnknek. Majd rögtön utána felhívott és elmondta, hogy előkészíti a társulási szerződést, automatikusan belevéve Danielt is, aki művészeti igazgatóként részesedne a profitból.

Ő a szakmai tudását teszi bele a cégbe.

Mint kiderült, van ám rendezői meg koreográfusi végzettsége is! Fent van a színiakadémia weboldalán!

Tehát még csak nem is tiltakozhat a kinevezése ellen!

Már nem igazán érdekelt, hogy Trevor mivel áll elő, de azért felvettem a telót, amikor hívott. Hiszen megoldódott a kis dilemmám.

– Remélem, még nem mentél tönkre, fiam, mert sürgősen szükséged lesz kétszázezer dolcsira! Ebből megszerzek neked hat musicalt, úgy, hogy utána a bevétel tizenöt százalékát fizeted a szerzőnek, és a többi a tiéd. Örök életedre tiéd lesznek a jogok! Most már csak színház kell, meg egy fasza társulat! Na, milyen vagyok?

– Nem csalódtam benned! Holnap délután gyere át hozzám, itt lesznek a fiúk is! Anyám főz!

– A Cilike? Ott a helyem! Miért nem ezzel kezdted? Ha nem lenne akkora marha nagy ember az apád, hát udvarolnék az anyádnak, ezerrel!

– Hozd a táncos lábad magaddal, és még az udvarlás is összejöhet! Persze, felelősséget nem vállalok azért, amit apámtól kapsz! – neveltünk mind a ketten. – Intézd a dolgokat, hétfőn fizetek! Addigra a cég is meglesz, Gaspar már dolgozik rajta!

– Végre lesz valami pezsgés ebben a városban! Te, ha tudnád, mennyi jó táncos van... Hú, Sebi! Azt a csípőmozgást, amit azok tudnak!

– Jól van, egyelőre csak az üzleti része érdekel! De az nagyon! Úgyhogy, ha lehet, egyedül gyere holnap! Gyerekek is lesznek!

– Értem, számon lakat! Holnap délután!

Elégedetten tettem le a telefont.

Most már csak Danielt kell meggyőzni, baromi sok mindenről! Muszáj volt türelemre inteni magam!

Bekukkantottam a szobába.

Még mindig aludt, én meg elmentem úszni.

A vallomás

Este hétkor gurult ki hozzám a tataszékkel, és majd a szívbaj jött rám, hogy nem kért segítséget!

– Nyugi, Sebastian, ez a kis alvás teljesen rendbehozott. Már alig fáj a lábam! De betartom az ígéretem, mert eszem ágában sincs kockáztatni a megélhetésemet! És mielőtt leharapnád a fejem, ha hozol nekem egy újabb csomag zöldborsót, akkor elmondok néhány dolgot magamról. Ha már te ilyen barom módon, vakon bízol bennem, még azt követően is, amit Bianka művelt veled, úgy diktálja a tisztesség, hogy én is őszinte legyek hozzád! Legalábbis néhány dologban. Azért csak néhányban, mert még nem biztos, hogy képes vagyok mindenről beszélni.

– Gyere, ülj át az ágyra, kényelmesebb, mint ez a tataszék! Hozok párnát a hátadhoz, meg friss zöldborsót! Ne nézz így rám! – nevettem fel. – Azt nem a hátadhoz, hanem a lábadra hozom! – és már mentem is, hogy minél előbb visszaérhessek.

Még mielőtt Daniel meggondolná magát.

– Ülj mögém, légy szíves! Úgy nekem könnyebb beszélni! – mondta annyira halkán, hogy alig értettem.

Megtámasztottam a hátam a hatalmas párnán, aztán az ölembe húztam Danielt. Átöleltem, de csak a derekánál, és a kezére tettem az enyémet, hogy bátorítsam egy kicsit.

– Sokáig azt hittem, hogy a szüleim büszkék rám. Ott voltak a táncversenyeken, szurkoltak nekünk Dianával. Ő az ikerhúgom volt. Együtt táncoltunk hatéves korunk óta, és mindent megnyertünk, amit csak lehetett. Ott-hon a mi trófeáinkkal volt tele a ház.

Egy pillanatra elhallgatott, majd nagy levegőt vett és folytatta.

– Az első intó jel az lehetett volna, hogy hiába lettünk már húsz évesen profik, akik pénzért táncoltak, apu mégsem támogatta, hogy ez legyen a szakmánk. Dinus ugyan táncpedagógus lett, de csak miután megszerezte a testnevelő tanári diplomát. Én párhuzamosan jártam a pénzügyi szakra és a színiakadémiára, hogy koreográfiát meg rendezést is tanulhassak. Aztán a pénzügyeket abbahagytam. Ha már magamnak finanszíroztam mindent, akkor azt akartam tanulni, amit majd csinálni is szeretnék!

Magamhoz húztam, de csak egy puszit leheltem az arcára, megszakítani nem akartam a vallomását.

– Aztán Dinus terhes lett, de a pasi lelépett, amikor megtudta. Ő viszont nem akart abortuszra menni. Osztottunk, szoroztunk, hogy megtudjuk, ha pár hét múlva le kell állnunk a tánccal, mert terhesen nem táncolhat, akkor is kijövünk-e a megtakarításunkból. Mert a táncos bevételeinknek csak egy töredékét adtuk haza, a többi eltitkoltuk a szüleink elől, már jó ideje.

Éreztem, ahogy remegett a keze. Muszáj voltam megszoritani, hogy érezze, itt vagyok neki! A szívem szakadt meg érte, hogy most megint át fog élni mindent, amin eddig keresztülment!

– Kértem Dinust, ne mondja el a szüleinknek, hogy terhes! Ki tudja, mi történik még, vissza is jöhet az a faszfej, aztán elveheti feleségül, vagy legalább támogathatja a gyereket... De azt mondta, hogy ő annyira boldog, hogy ezt az érzést muszáj világgá kürtölnie! A lényeg, hogy apám majdnem nekiment! Hogy védjem a hűgomat, és inkább rám haragudjon az öreg, kínomban elmondtam, hogy meleg vagyok és együtt élek valakivel, akit tiszta szívemből szeretek! Akkor elszabadult a pokol! A lényeg, hogy szinte elmenekültünk otthonról! Dinus berohant a szobánkba, magára zárta az ajtót, fogta a két táskát, amiben a ruháink, irataink voltak, kidobálta az ablakon keresztül a kertbe, aztán utánuk mászott. Bepakolt a kocsiba, beült és az ajtó elé tolatott, hogy csak be kelljen ugranom! Apám így is betörte a hátsó szélvédőt. Kértem Dinuskát, hogy a következő pihenőnél álljon meg, mert én szeretnék vezetni, de csak taposta a gázt, szinte eszelősen! És az egyik kanyarban...

Éreztem, hogy megremegett a karjaim között. Szorosabban öleltem, ringattam, mint anyu engem annak idején, amikor még kis taknyos voltam. Nehezemre esett befogni a szám, de tudtam, hogy most csendben kell maradnom, ha belegebdek, akkor is!

Amikor egy kicsit lenyugodott Daniel, akkor nagy levegőt vett és folytatta.

– A kanyarban kisodródtunk. Neki egy hatalmas fának. Hogy egyikünk sem halt meg a helyszínen, az annak volt köszönhető, hogy a kocsi közepe kapta telibe a fát. Rettentően fájt a lábam, de kihúztam magam, és próbáltam segítséget hívni! Óriási szerencsém volt, hogy legalább az én mobilom ép maradt, és fél óra múlva ott volt a mentő meg a rendőrség. Dinuska könyörgött, hogy húzzam ki a kocsiból, mert egyébként is klauszrofóbiás volt! Félt, hogy rohamot kap! Aztán azt kérte, hogy mondjam azt, hogy én vezettem. Neki elvették a jogsiját két hónapja ittas vezetés miatt. Sajnos, akkor is volt benne alkohol, mert abból gyűjtött erőt, hogy a család elé álljon! Én tiszta voltam, minden szempontból, egy percig se gondolkoztam, hogy magamra vállaljam a balesetet!

Most áldottam az eszem, hogy kihoztam két üveg vizet, az egyiket Daniel kezébe nyomtam. Mohón ivott, mint aki így akar időt nyerni.

– Jó biztosításunk volt, mind a kettőnknek. Neves klinikára kerültünk, valami mégis félrement. Dinus egyre rosszabbul lett, elvetélt, rohamai lettek. A doki azt mondta, hogy belső sérülés meg pszichés megrázkódottság. Én két hét múlva már kint voltam, de őt egyre halogatták, hogy kiengedjék. Pedig szereztem neki nővért, nem lett volna felügyelet nélkül. Aztán mindenféle kezeléseket jöttek. A recepción azt mondták, rendben van a

biztosításunk, de pár hónap múlva, amikor már egyértelmű volt, hogy a szüleink nem is látogatják, akkor egyre több számla jött a klinikáról, azzal, hogy azt a biztosító nem fizeti, vagy csak részben! Én meg annyira el voltam foglalva a saját nyűgömmel, hogy nem néztem utána semminek, Sebastian! Érted? Semminek! Csak aláírtam a számlákat, egyiket a másik után, hogy jogosnak tartom, és majd fizetem. Hiába bontottam fel az összes megtakarításomat, mégsem volt elég! Ugyanakkor Dinuska néha teljesen kitisztult. Ilyenkor megint azt mondtam, hogy ha kell, eladom a fél vesémet is, csak végre meggyógyuljon!

Megint ivott egy korty vizet, kicsit összeszedte magát.

– Egy este, amikor a klinikáról mentem haza, az apám meglepett az épület mellett. Vasdoronggal támadt rám! Azt üvöltötte, hogy miattam züllött el a lánya, én rontottam meg!

Ekkor már rázta a zokogás Danielt. Mivel még egy kő-sza lepedő vagy törölköző sem volt elérhető közelségben, lekaptam a pólót magamról, és a kezébe nyomtam.

– Ezt nyugodtan telesírhatod! Majd utána kidobjuk!

– Bolond vagy, Sebastian! – mosolyodott el egy pillanatra, és komolyan, ettől háromszázat vert a szívem. – Szóval, rám támadt az apám, és sikerült neki a bal térdhajlatomba belecsapni a vasrúddal. De ekkor már segítségért kiabáltam, mert tudtam, hogy a klinikának vannak biztonsági őrői! A fejemre szánt ütés csak a

vállamat érte, de szerencsére lecsúszott róla, így nem tört el a karom! Mielőtt még egyszer bepróbálkozott volna, megjött a felmentő sereg, két nagydarab biztonsági őr képében! Ők aztán leszerelték apámat, én viszont visszakerültem a klinikára. Akkor már alig volt pénzem! El is mondtam az igazgatónak, hogy elmegyek, mert én otthon is tudom kúrálni magam, a maradék pénz meg arra kell, hogy a húgom mellé fogadjak ápolót. Erre azt mondta, hogy van nekik egy alapítványuk, ami tud nekem segíteni. Mivel eddig rendszeren fizettem a számlákat, most a következő hat hónapra átveszi a fizetést az alapítvány, és nekem csak utána kell megkezdeni a törlesztést.

Nagyot sóhajtott, hátradőlt, mintha belőlem próbált volna erőt meríteni ahhoz, hogy tovább mondja.

– Hülye voltam, kétségbeesett, és meg akartam gyógyulni! Azt akartam, hogy minél előbb munkát keressek! Ehelyett arra ébredtem hat hónappal később, hogy a húgom még rosszabbul volt, már alig ismert meg. Az alapítványnak meg több, mint háromszáz ezer dollárral tartoztam! Sajnos, semmit nem tehettem, hiszen minden hónapban aláírtam az elismervényt. Egy régi haver segített munkát találni, a szomszédságukban tudtam bérelni két kicsi szobát egy konyhával meg fürdőszobával, és már minden papír készen állt, hogy másnap hazaviszem a húgom, amikor arra mentem be, hogy meghalt. Nekem azt mondták, hogy megállt a szíve, nem tudták újraéleszteni. De, mint később kiderült, a

családomnak meg azt mondták, hogy öngyilkos lett, mert nem akart tovább az én terhemre lenni! Sebi, hogy tud valaki egy klinikán öngyilkos lenni? Ahol nincs szabadon se gyógyszer, se semmi? Hogyan? Már hetek, sőt, hónapok óta nem bírt még felülni sem egyedül az ágyban! És a családom ezt elhitte! Mert nekik csak az volt a fontos, hogy valakit hibáztathassanak maguk helyett! Az éjszakai biztonsági őr engedett be titokban, hogy elbúcsúzzak a holttestétől, mielőtt másnap reggel elszállították volna. A családom megfenyegetett, ha elmegyek a temetésre, azt nem élem túl!

– Apáddal mi lett? Miután neked támadt!

– A klinika hivatalból feljelentette, én meg ellene tanúskodtam. Börtönbe került. Visszaesőként még mindig ott van. Mindig belekeveredik valami balhéba, mintha ki sem akarna jönni. Leszarom!

Majd kibújtam a bőrömből, de nem kérdeztem rá, hogy akkor minek küld neki pénzt? Nem volt még itt az ideje az én vallomásaimnak!

– Miután meghalt a húgom, át kellett értékelnem az egész életem! Kezdtem magamhoz térni a sokkból. A barátom, aki segített állást találni, ő kérdezte meg először tőlem, hogy mi lett a biztosítással? Hiszen egymás kedvezményezettjei voltunk Dinussal. És akkor kezdődött az igazi rémálom számomra! A biztosító azt mondta, hogy ők nem tudnak semmilyen balesetről meg klinikai kezelésről! A húgom halála után, a nekem járó pénzt elküldték az általam megadott új számlaszámra. De

nekem nem volt semmilyen új számlám! Elmentem a rendőrségre, és csak a vállukat húzogatták, hogy milyen bizonyítékom van azonkívül, amit aláírtam, mint tartozást? Nem tudtam bizonyítani, hogy az a számla nem az enyém, amire a pénzt utalták, mert az én nevem volt rajta! Amikor a klinikáról megigényeltem minden egyes dokumentumot, amit valaha is aláírtam, mert azokat soha nem kaptam meg, akkor közölték, hogy csőtörés volt, és nem csak, hogy eláztak a dossziék, de még a számítógépek is tönkrementek! Folyik a kármentés, legyen türelemmel! A havi inkasszó bezzeg ott volt a bankszámlámon, minden alkalommal! Érdekes módon az alapítvány irodái egy másik emeleten voltak, ott nem történt csőtörés!

Éreztem, hogy hamarosan a végére ér a történetnek, csak azt nem tudtam, hogy vajon a végén mit mond! Imádkoztam magamban, hogy kérje a segítségemet!

– Tudod, Sebastian, amíg ismert és ünnevelt ember voltam, fűrtökben lógtak rajtam a barátok. Amikor napról napra éltem, akkor egyetlen egy ember állt mellett, de ő sem sokáig. Azt javasolta, hogy költözzek minél messzebbre, és próbáljam összeszedni magam. Ott, abban a városban senki nem fog nekem segíteni, mert vagy a klinikán dolgoznak, vagy ott kezelik őket. Senki nem szarik a saját fészkébe! Még bennem volt ez az összes csalódás, amikor belegyalogoltál az életembe! Egy nagyképu bunkónak tartottalak! Pont addig, amíg nem láttam, hogy milyen vagy a szüleiddel, vagy a

barátaiddal, Mollyval a klinikán, Rosyval, vagy a két kiskölyökkel az utcán! De nagyon nehéz megint megbíznom valakiben! Nem miattad, hanem magam miatt! Mindig ott van bennem a kétely, hogy mi van, ha megint rosszul mérek fel valakit? Ha megint tévedek, és mennem kell, újrakezdeni mindent, ismét egy új városban, új helyen? Pedig semmire nem vágyok jobban, mint egy kis nyugalomra, talán szerelemre, csak még egyszer...

Végre átszakadt benne a gát, és csendesen zokogott. Magamhoz öleltem, szorosán, a haját simogattam, a kezét fogtam, amíg csendesült a sírása. Akkor letörölgettem az arcát a pólómmal, majd megtöröltem az orrát is! Ezen végre elmosolyodott.

Féloldalt fordult, miközben a lábára vigyázott, de így legalább a mellkasomra simult az arca, és talán a szívdobogásom kicsit megnyugtatta.

– Mi lett a szerelmeddel? Ő tudta, hogy balesetet szenvedtél?

– Azalatt az idő alatt halt meg, amikor a baleset után a klinikán feküdtem. Tőle már csak a temetőben tudtam elbúcsúzni. Ő volt a híres professzor G. Bomon. Senki nem tudta, hogy meleg! Titkolnia kellett egész életében! És tudod miért? Mert urológus volt. Soha, senki nem ment volna hozzá! A heterók azért nem, mert őket egy buzi ne tapizza, a rejtett melegék azért nem, mert rá ne jöjjön, hogy ők is „ferdek”, a nyíltan melegék meg azért nem, mert a doki nem vállalta volna őket, nehogy azt

higgyék, ki akar velük kezdeni. Pedig a világ legjobb orvosa volt! Nem győzött eleget tenni a meghívásoknak, előadások tömkelegét tartotta a konferenciákon, konzultációkra hívták az egész világon! Amilyen a sors fintora, ő, aki még csak nem is vezetett, egy taxis balesetben halt meg! Valószínűleg hozzám indult, a klinikára, mert nálam ő volt megadva, hogy baleset esetén kit kell értesíteni.

– Hogy oldottátok meg a találkozókat, hogy soha nem buktatok le?

– Dinuskával mind a ketten nála laktunk. A kerti lakot béreltük, én az egyik, a húgom a másik szobát. Személyzet nem volt, este már senki nem látta sem azt, amikor én mentem át hozzá, sem azt, amikor ő jött hozzám. Tudat alatt valószínűleg ezért választottam most is a kerti lakot. De nem vagyok képes ott aludni! Csak melletted esik jól a pihenés!

– Így legalább értem, honnan ered a tudásod! Lehet, hogy beiratkozok hozzád egy továbbképzésre! – próbáltam kicsit elterelni a figyelmét.

– Ne tedd! Te egy tipikus alfa vagy! Aktív minden porcikád, Sebastian!

– Egy frászt! Illetve nem egy frászt, de imádom, hogy benned is ott van az irányítási akarás! Hogy van egyéniséged, véleményed, és el is mondod! Elegendem volt már a nyunyókból! Nekem egy igazi társra van szükségem, és én ezt benned megtaláltam, Daniel! Úgyhogy a tánc mellett majd megtanítasz néhány okosságot is nekem! – közöltem eltökélten.

Hogy nyomatékot adjak a szavaimnak, végre megcsókoltam! Aztán hagytam, hogy mint egy kisbéka, elterüljön rajtam, és ismét elaludjon.

Mit mondjak? Az én életem, még Biankával együtt is, egy virágoskert Daniel eddigi élete mellett!

Jut eszembe, virágoskert! Ma még nem láttam a macskát! Holnap anyámnak ezért külön kijár egy kézcsók! Vagy kettő!

Egy óra múlva, amikor már kicsit lehűlt a levegő, óvatosan felnyaláboltam Danielt, és bevitettem a hálószobába. Fel sem ébredt! Mondjuk, ha nekem kellett volna ezeket a dolgokat újra átélnem, én is kiütöttem volna magam!

Mellé feküdtem, és még azon agyaltam, hogy ébreszszem-e fel, hogy vegye be a fájdalomcsillapítót, vagy sem, de úgy döntöttem, hogy be tudja azt venni akkor is, ha felébred éjszaka, hogy WC-re kell mennie. Végül is megivott majdnem két üveg vizet. Annak valamikor ki is kell jönni, nem igaz?